

ĐỨC CHÚA TRỜI CÓ MỘT CHIÊN CON SẴN SẴN

Chúng ta hãy đọc từ—từ Sách của Thánh Mác, Tôi tin rằng tôi sẽ, đã chọn đọc một chút và nói về, và câu thứ 46 của—của chương thứ 10. Chúng ta hãy tôn trọng Lời, trong khi chúng ta đọc. Lời là Đức Chúa Trời. Tất cả chúng ta đều biết điều đó. Vì vậy mời anh chị em đứng lên, cam kết trung thành, điều mình nên làm; anh chị em đứng để chào cờ khi nó đi qua; tại sao không đứng với Lời của Đức Chúa Trời khi Nó đang được đọc?

Và họ đến thành Giê-ri-cô: và khi họ đi ra từ thành Giê-ri-cô với các môn đồ của Ngài cùng một đoàn dân đông, thì có một người mù tên là Ba-ti-mê, con trai của Ti-mê, ngồi bên đường ăn xin.

Và khi người đã nghe nói ấy là Đức Chúa Jêsus, người Na-xa-rét, người bèn la lên, mà nói rằng, Hỡi Đức Chúa Jêsus, con cháu Đa-vít, xin thương xót tôi cùng.

Và nhiều kẻ rầy người rằng người nên giữ yên lặng: song người lại kêu lớn hơn nữa, Hỡi con cháu Đa-vít, xin thương xót tôi cùng.

Và Đức Chúa Jêsus đứng lại, và truyền hãy kêu người đến. Và họ kêu người mù đến, mà nói rằng, Hãy vững lòng, đứng dậy; Ngài gọi ngươi.

Và người mù, bỏ áo ngoài, đứng dậy, và đến cùng Đức Chúa Jêsus.

Và Đức Chúa Jêsus bèn cất tiếng phán cùng người rằng, Ngươi muốn Ta làm chi cho ngươi? Người mù thưa cùng Ngài rằng, Lạy Chúa, xin cho tôi được sáng mắt.

...Đức Chúa Jêsus phán cùng người, Hãy đi đi; đức tin ngươi đã chữa lành ngươi rồi. Và tức thì người mù được sáng mắt, và đi theo Đức Chúa Jêsus trên đường.

² Chúng ta hãy cầu nguyện. Lạy Đức Thánh Linh Vĩ đại, xin làm sống lại Lời này cho chúng con, đêm nay, trong vở kịch nhỏ này. Và xin cho chúng con thấy cảnh này đã qua, và làm như vậy, lấy đức tin rằng Đức Chúa Trời vẫn sống, và Ngài là Đấng hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi. Chúng con cầu xin điều đó trong Danh Chúa Jêsus, Con yêu dấu của Ngài, Đấng Cứu Rỗi của chúng con. A-men.

Mời anh chị em ngồi.

³ Chủ đề của chúng ta tối nay là: *Đức Chúa Trời Có Một Chiên Con Sắm Săn*.

⁴ Và bây giờ sáng nay chúng ta đã có một thời gian tuyệt vời như vậy, khi chúng ta nhìn thấy Chúa Jêsus tiến vào Giê-ri-cô. Và chúng ta thấy rằng có một người nhỏ bé ở đó tên là Xa-chê, ông—ông trèo lên cây sung và tự nguyện trang, bởi vì ông không tin Chúa Jêsus là một đấng tiên tri. Nhưng vợ ông là môn đồ của Chúa Jêsus, và bà đã cầu nguyện cho ông. Và khi Chúa Jêsus đến ngay dưới gốc cây, Ngài dừng lại, nhìn lên và gọi tên ông, và phán, “Hãy xuống, hôm nay Ta sẽ về nhà với ngươi.” Và tôi nghĩ tối nay cũng sẽ là một điều tốt, khi chúng ta ở đây, chúng ta sẽ tiếp tục với Chúa Jêsus. Sáng nay chúng ta đã cầu xin Ngài đi với chúng ta, và chúng ta muốn đi với Ngài, và chúng ta hãy tiếp tục với Ngài qua Giê-ri-cô.

⁵ Bây giờ, đêm nay, cảnh của chúng ta lại mở ra tại cùng một địa điểm, tại Giê-ri-cô, và Chúa Jêsus hiện đang ở trong nhà của Xa-chê, đang ăn bữa ăn của Ngài—của Ngài. Và đó là một ngày tháng Mười lạnh giá, tuy nhiên, còn khá sớm vào buổi sáng, và gió đang thổi xuống từ ngọn—ngọn núi. Lên đến xứ Giu-đa, ở đó khá lạnh, vào sáng sớm, đặc biệt là vào thời điểm đó trong năm.

⁶ Và xứ sở vào lúc đó, thậm chí giống như trải qua trên khắp đất nước xưa lúc ấy, đầy dẫy người ăn xin. Họ đi loanh quanh ở các góc phố và ăn xin. Tôi...Ở những quốc gia đó, đường phố đầy những người ăn xin. Ấn Độ và, ồ, Châu Phi, và nhiều nơi, họ vẫn còn những người ăn xin; què, bại liệt, mù lòa, tàn tật. Và đôi khi những người mà không thể kiếm sống cho họ, chính họ, họ chỉ ăn xin, và đôi khi ngồi đó và chết đói.

7 Tôi, ở Ấn Độ, tôi vừa đi qua các đường phố, với một số tiền mà những người khác đã cho tôi, và tôi đã đổi nó từ những đồng đô la sang những đồng ru-pi. Và cố gắng—để đi qua đó, ồ, họ phải điều một dân quân để đưa tôi ra khỏi đường phố; họ đã xô đẩy tôi. Và có những người phụ nữ nhỏ bé tội nghiệp nằm đó, đói đến chết. Một đứa trẻ nhỏ, và nó đã bị bỏ đói cho đến khi thịt đã bám vào xương, và nơi anh em nhìn thấy hộp sọ nhỏ dính lại với nhau. Và anh em đưa tay ra, cố gắng để đứa bé sẽ không chết. Nếu anh em làm cho đứa *này*, thì còn những đứa *kia* thì sao, đứa *này* thì sao, còn đứa...? Ô, chao ôi, chính là, anh em—anh em...Nếu như anh em thấy những gì chúng ta cào vào ở trong thùng rác ở đây, sẽ nuôi sống họ, gần như vậy. Anh em thật sự không nhận ra đất nước này sung túc như thế nào, khi anh em thấy phần còn lại của thế giới đang chết đói.

8 Và nó đầy những người ăn xin. Và ngày nay, khi cảnh tượng của chúng ta mở ra, có một...Chúng ta nhận thấy rằng tất cả những người ăn xin này, thường đi xuống ở Giê-ri-cô, tại cổng phía bắc, nơi đi xuống từ Giê-ru-sa-lem. Giê-ri-cô không phải là một thành phố quá giàu có. Nhưng Giê-ru-sa-lem, nơi có đền thờ được cho là vĩ đại, nổi tiếng, và—và tất cả những người giàu có dời đến Giê-ru-sa-lem, và đó là một thành phố hào nhoáng tuyệt vời. Và những người đã đến từ đó có thì khá giàu có. Và những nhà buôn, vân vân, khi họ đến, vào ban ngày, những người ăn xin này có chỗ của họ; đó là luật bất thành văn, họ thật sự biết mỗi người sẽ nằm ở đâu, xin bánh mì, của bố thí của mình.

9 Và họ phải đến đó sớm khi các thương gia đến, bởi vì có thể người đó chỉ giúp duy nhất một người ăn xin mỗi ngày, có một đồng bạc mà ông ta bỏ vào túi người ấy trước khi rời đi. Và, tất nhiên, vào thời điểm đó, La Mã đang cai trị Palestine, và tiền tệ là đồng đơ-ni-ê của La Mã. Và vì vậy họ đã có một—một đồng xu nhỏ, ông ta sẽ ném nó cho người ăn xin đầu tiên, có thể, và rằng nó dành cho ngày hôm ấy. Ông ta không đủ khả năng để—để cho tất cả người ăn xin. Vì vậy người gặp ông đầu tiên, tất nhiên, đã nhận được đồng bạc ấy. Vì thế họ có chỗ ngồi của mình bên ngoài cổng thành, ngay cả trước khi nhiều người đi vào thành, những

du khách, vân vân. Và đặc biệt, họ bố trí cho cổng phía bắc, kiểm những du khách đến từ nơi đó.

¹⁰ Và như chúng ta thấy sáng nay mà chúng ta đang nói đến, mặt trời bắt đầu mọc lúc này, khoảng chín giờ, có một người ăn xin mù hầu như đến muộn.

¹¹ Ông ta đã trải qua một đêm tồi tệ. Ông bị mù. Ông đã bị mù từ khi còn nhỏ. Và ông đã đến trễ. Ông đã không... Ông đã ngủ dậy trễ, sáng hôm đó, bởi vì suốt đêm ông đã mơ thấy rằng ông có thể thấy lại được. Và ông đã gieo mình lên giường. Và—và ông có thể thấy được, ông nghĩ mình có thể thấy được, và thức dậy với nỗi thất vọng, vì ông không thể thấy. Thật sự, đó chỉ là giấc mơ.

¹² Và ông đi xuống chỗ ăn xin của mình như thường lệ. Và khi ông đến đó, (bây giờ đây là lúc kịch tính, để hiểu mục đích của tôi) không có ai ở đó cả. Có điều gì đó lạ lùng đã xảy ra. Tuy nhiên không quá chín giờ rưỡi hoặc mười giờ, và—và không còn người ăn xin nào ở đó nữa. Thông thường, mọi người đã ở vị trí của họ. Ông không biết chuyện gì đã xảy ra trong thành phố; mà chúng ta đã có trong bữa điểm tâm của chúng ta sáng nay, và đã nói về nó. Chúa Jêsus đã vào từ cổng và đi vào thành, và—và nhiều người đã đi vào để tìm hiểu xem nó là về điều gì đã xảy ra, và những người ăn xin đã đi mất. Và ông không biết điều này, vì đến muộn. Vì vậy chúng ta có thể thấy khi ông bắt đầu gọi các tên khác nhau, và không có—không có ai ở đó. Kiểu như một công việc đơn độc. Ông tự hỏi, ồ, có lẽ những—những sĩ quan La-mã có thể đuổi họ đi, hay điều gì đó. Cho nên ông nghe không có tiếng người nào, vì vậy ông... Trời hơi se lạnh, và ông mặc rách rưới và áo quần của ông đã sờn rách.

¹³ Ông dò dẫm chung quanh cho đến khi tìm thấy một tảng đá dưới mặt trời, mà có lẽ đã rơi xuống từ những bức tường thành khi Đức Chúa Trời sụp đổ những bức tường cổ thời Giô-suê. Ông ngồi xuống trên tảng đá này, và cố nghĩ về giấc mơ tối hôm trước, ước gì mình có thể thấy thật sự. Nhưng, ông—ông không thể thấy. Ông bị mù. Và ông bắt đầu nghĩ về những điều này, và tâm trí ông trôi giạt về thời niên thiếu.

14 Anh em biết đấy, tôi—tôi thích làm điều đó, ngồi nghĩ về những điều đã qua, những sự vui thích, về những chiến thắng mà tôi thấy Chúa giành được, và—và những lần như thế.

15 Và người mù Ba-ti-mê, chúng ta biết tên ông, đang mơ đêm ấy ông đã có lại được thị lực của mình, ông bắt đầu suy nghĩ ước gì đó là sự thật mình có thể thấy. Ông nghĩ, “Ồ, mình đã mù quá lâu, mình không biết cách nào để mình có thể thấy lại.” Vì thế ông bắt đầu nghĩ về nhiều năm trước, khi ông còn là cậu bé. Ông thường chơi trên ngọn đồi đó, bên cạnh, nó nằm trên bờ sông Giô-đanh đổ xuống; và thung lũng nằm bên dưới, người ta trồng ngũ cốc. Và ông đã sống trên sườn đồi, chúng ta sẽ nói. Và ông nhớ trời đẹp làm sao, và vào mùa Xuân, để—để ngắm nhìn những—những bông hoa mọc lên; và ông đã hái đầy tay, và ngồi xuống ngắm xem bầu trời xanh lơ đẹp đẽ.

16 Anh chị em biết đấy, sự đui mù là điều kinh khủng. Khi tôi thấy một người, mù, lòng tôi đau buồn thương xót cho người ấy. Nhưng, tuy nhiên, tôi biết một sự đui mù tệ hại nhất, đó là sự đui mù thuộc linh; thật Đức Chúa Trời đã tạo nên con người để—để hình dung về Ngài, và họ không thể làm được.

17 Một lần nọ, sở thú Cincinnati, tôi đã ở dưới đó, con gái nhỏ của tôi và chúng tôi. Tôi là một người yêu thích hoạt động ngoài trời, như anh em biết đấy. Và tôi thấy họ bắt được một con chim ưng và—và nhốt nó vào một cái chuồng, và thật tội nghiệp nó! Tôi nghe tiếng ồn; và tôi nắm tay bé Sarah, và—và chúng tôi đi tới chuồng. Và ở đó có một con chim ưng thật to lớn, khắp mặt nó đầm máu, lông nó rơi tả hết. Tôi nghĩ, “Thật là cảnh đáng thương!”

18 Nó nằm xuống. Nó đi lại trong chuồng. Nó bắt đầu, và ở đây nó đến, nó lắc lư đôi cánh lần nữa, đập—đập đầu nó vào bên cạnh cái—cái chuồng, lắc lư đôi cánh của nó nhấp nhô, cố gắng thoát khỏi chuồng, và đập tả tơi bộ lông. Nhưng nó đã bị bắt. Nó ngã xuống sàn và nằm đó, và mắt nó đảo quanh, nó nhìn lên và thấy bầu trời trong xanh mà nó sinh ra. Nó là một con chim trời, anh em biết đấy. Nhưng, anh em thấy đấy, thành tựu khôn ngoan nào đó của con người đã đưa nó vào chuồng.

19 Tôi đứng đó nhìn nó. Tôi nghĩ, “Minh có thể cho đi bất cứ điều gì để có thể mua nó. Nếu mình có thể mua được nó, mình sẽ thả nó ra, nói, ‘Bay đi, anh bạn, anh sẽ—anh sẽ thích thế. Ta cũng vậy. Hãy tự do mà bay lên đó. Người thuộc về trên đó. Người được sanh ra vì điều đó.’” Tôi nghĩ, “Đó là cảnh tượng đáng thương nhất mà tôi từng thấy.”

20 Tôi bế Sarah lên, ôm nó trên tay. Tôi nói, “Con à, đó là một trong những cảnh tượng tệ hại nhất mà con sẽ từng nhìn thấy.”

21 Tôi đứng đó, suy nghĩ. Tôi nghĩ, “Không, tôi—tôi biết một cảnh tượng còn tồi tệ hơn thế. Nhìn lên ngọn đồi ở đó; họ người đàn ông với lon bia trên tay, phụ nữ mặc quần đùi, hút thuốc.” Khi mà họ thực sự được sinh ra để trở thành con trai và con gái của Đức Chúa Trời, và ở đó họ đang ở trong một cái chuồng tội lỗi mà Sa-tan đã đưa họ vào. Thật đáng thương, những người mù thuộc linh, bị nhốt; có lẽ thuộc về giáo hội nào đó, hát trong ban hát, song đã bị nhốt trong chuồng tội lỗi.

22 Và như người mù Ba-ti-mê cố nghĩ lại về thời thơ ấu của mình khi ông còn bé, cách mà khoảng hai giờ, vào buổi chiều, người mẹ Do-thái trẻ trung, xinh đẹp của ông gọi ông, “Ba-ti-mê.” Ông gần như có thể nghe thấy tiếng nói của bà một lần nữa, vì nó vang vọng quanh những ngọn đồi, và ông sẽ chạy lên. Và bà sẽ đi ra trước thềm và đến chiếc ghế đá quen thuộc, và ôm ông vào lòng. Và ông nhớ ông nhìn vào đôi mắt xinh đẹp của bà, và ông có một người mẹ xinh đẹp làm sao. Và bà thường ru ông ngủ, cho ông nghỉ ngơi lúc chiều tối. Và bà đã làm điều đó thế nào, bà sẽ kể cho ông nghe những câu chuyện về dân sự của họ, và về các nhà tiên tri lớn và đầy quyền năng của Đức Chúa Trời mà đã sống giữa họ. Và ông thật ưa thích những câu chuyện đó biết bao, ông thích nghe nó.

23 Thật tệ khi các bà mẹ bắt con mình xem một chương trình truyền hình về một số vụ bê bối của Hollywood; thay vì làm điều tương tự, hãy kể cho chúng những câu chuyện trong Kinh Thánh.

24 Nhưng bà là một người mẹ Hê-bơ-rơ chân thật, và bà muốn kể cho cậu bé nghe những câu chuyện. Bà sẽ nói, kể cho cậu về Đức Chúa Trời đã sai Môi-se vĩ đại, quyền năng đến, khi họ làm

nô lệ ở dưới Ê-díp-tô. Đức Chúa Trời đã hứa với Tổ phụ Áp-ra-ham rằng ông sẽ giải cứu họ. Và Ngài đã hiện ra với một—một—một nhà tiên tri vĩ đại mà Đức Chúa Trời đã dấy lên giữa họ, được gọi là Môi-se. Và Ngài đến dưới hình dạng Trụ Lửa, và sai Môi-se xuống xứ Ê-díp-tô, và những dấu kỳ phép lạ lớn đầy quyền năng Ngài đã mang họ ra. Và làm thế nào mà trong đồng vắng, không có bánh mì hoặc không có gì để ăn, tuy nhiên họ bước đi trong đường lối vâng phục, và Đức Chúa Trời làm mưa bánh từ trên trời xuống.

25 Và tôi có thể nghe bé Ba-ti-mê nói, “Mẹ ơi, chờ một chút. Đức Chúa Trời phải có hết thấy các Thiên sứ của Ngài làm việc ở trên đó, và Ngài đã mở những lò bánh mì to lớn qua khắp bầu trời, và các Thiên sứ phải làm việc thêm ngoài giờ, để có bánh sẵn, và đẩy nó ra trên...”

26 “Không, con à, con còn quá nhỏ để hiểu được. Con thấy đó, Đức Giê-hô-va không phải làm thế. Đức Giê-hô-va không phải có các lò nướng bánh. Ngài là Đấng Tạo Hóa. Ngài chỉ phán, và nó có vậy.”

27 Thế thì chúng ta sẽ nói gì về Chúa Jêsus, khi chúng ta thấy Ngài làm điều giống như vậy? Phải là điều gì tin kính về Ngài. Ngài phải có quan hệ nào đó với Đức Giê-hô-va. Ngày nay ai đó đang cố gắng biến Ngài chỉ là một nhà tiên tri, hoặc một người bình thường, hoặc một triết gia, một giáo sư tốt. Ngài không kém gì Đức Chúa Trời được hiển lộ bằng xác thịt.

28 Ở đó khi bà kể với ông và nói với ông về điều đó đến qua đồng—đồng—đồng vắng tuyệt vời như thế nào, khi đó ở bên kia sông Giô-đanh, và mùa Xuân lúc ấy như thế nào, khi thời tiết tháng Tư, khi tuyết đang tan, ở trên xứ Giu-đê, và tất cả nước trên núi chảy xuống, và sông Giô-đanh được—được đầy nước, những chỗ nước đọng lớn ở đáy sông. Có vẻ như Đức Giê-hô-va là người hướng dẫn kém cỏi, để mang dân sự của Ngài đến lúc đó khi các con sông bị ngập lụt, vào thời điểm tồi tệ nhất. Làm thế nào họ có thể xây dựng một cây cầu bắc qua nó? Và bé Giô-suê, hoặc bé...không phải Giô-suê.

Nhưng cậu bé Ba-ti-mê có thể nói, “Mẹ ơi, Ngài đã làm điều đó như thế nào?”

29 Bà đáp, “Con yêu quý, nên nhớ, Đức Giê-hô-va vẫn là Đấng Tạo Hóa. Ngài chỉ phán, và...”

30 Đức Chúa Trời thích có được mọi thứ trong một...khi nó ở trong tình trạng lộn xộn, và cho thấy chính Ngài là Đức Chúa Trời. Ngay trong mùa Xuân! Khi mùa Hạ, anh em có thể băng qua sông Giô-đanh khá dễ dàng ở đó, có một chỗ cạn ở thành phố. Chúng ta biết điều đó, bởi các thám tử đi qua và đến với thành này. Nhưng Đức Chúa Trời để cho cả thung lũng đầy nước, và rồi Ngài đến và kéo quyền năng vĩ đại của Ngài từ trời xuống làm thành một con đường khô ráo băng qua đó. Ở đó có những tảng đá ngay phía dưới, nơi Giô-suê bảo họ chất lên, để tưởng nhớ đến Đức Giê-hô-va, dân sự của họ được chăm sóc lạ lùng thế nào. Và ông...

31 Một chuyện khác nữa mà ông—ông thật thích, là về người—người đàn bà Su-nem. Ông nhớ chuyện đó. Mẹ ông thường kể với ông câu chuyện người đàn bà Su-nem, và về đấng tiên tri vĩ đại, Ê-li, trong thời của ông, và cách mà người phụ nữ này đối xử tốt với nhà tiên tri này. Tuy nhiên, bà không hẳn là người Y-sơ-ra-ên. Bà là người Su-nem.

32 Vì vậy bà tin rằng Ê-li là một đấng tiên tri, một đấng tiên tri vĩ đại của Chúa. Vì vậy, khi...Một ngày nọ, bà nói với chồng mình, “Chúng ta hãy xây cho người một căn phòng nhỏ ở bên cạnh ngôi nhà của chúng ta, và cho người thấy sự tử tế, bởi vì người là—người là một người cao quý.”

33 Và làm sao một ngày nọ khi Ê-li và Ghê-ha-xi, tôi tớ của ông, đến và họ thấy tất cả sự tử tế này, người bèn nói với Ghê-ha-xi, “Hãy đi vào và—và hỏi, ‘Chúng tôi có thể làm gì? Có phải người muốn ta nói dùm người với vua hay là quan tổng binh chăng?’”

34 Bà đáp, “Không, tôi vẫn ở giữa dân sự tôi. Mọi sự đều ổn.”

35 Nhưng Ghê-ha-xi nói, “Bà son sẻ. Bà đã già, chồng bà đã già, và họ không có con.” Và nói...

36 Và chắc hẳn Ê-li đã nhìn thấy một khả tượng. Người nói, “Hãy đi, nói với bà, CHÚA PHÁN NHƯ VẬY, bà sẽ có một đứa con trai.” Và chín tháng sau, đứa bé ra đời.

37 [Băng trống—Bt.]...tuổi, nó và cha nó, ra ngoài đồng, đang mùa gặt, và chắc hẳn nó đã bị say nắng. Nó kêu khóc, “Đầu tôi đau! Đầu tôi đau!” Và người cha sai đem nó về nhà. Người mẹ giữ đứa bé ngồi trên lòng của nàng, ru nó, và có lẽ cho nó mọi phương thuốc chữa trị. Và đứa bé càng tệ hơn, cuối cùng, cho đến, khoảng giữa trưa, thì nó chết.

38 Và làm sao mà người mẹ nhỏ bé đó sẽ không bị gục ngã! Khi người cha bước vào, và hàng xóm đều vào, họ khóc lóc và la hét, đứa bé đã chết, nhưng bà vẫn có đức tin nơi đấng tiên tri này, tiên tri người Hê-bơ-rơ; còn bà, là dân Ngoại. Bà nói, “Hãy thẳng lừa cho ta, và—và đừng—đừng—đừng dừng lại, nhưng hãy đem ta đi mau mau đến hang động nơi tiên tri này sống, trên Núi Cạt-mên.”

39 Và chồng bà bảo, “Hôm nay không phải ngày trăng mới cũng không phải ngày sa-bát, và người sẽ không có ở đó.”

Bà đáp, “Mọi sự sẽ tốt.”

Chồng bà nói, “Vậy hãy đi.”

40 Và khi Ê-li thấy bà đến, ông và Ghê-ha-xi ra khỏi hang, đứng nhìn ở đằng xa. Và ở đây bà đã đến. Người nói, “Kìa người đàn bà Su-nem, và linh hồn bà đang cay, nhưng Đức Chúa Trời có giấu ta điều đó, không tỏ cho ta hay.”

41 Anh em biết đấy, Đức Chúa Trời không nói với các nhà tiên tri của Ngài mọi điều, chỉ những gì Ngài muốn họ biết.

42 Vì thế người—người nhìn xem, và người nói, “Bà ấy...” Nói, “Hãy đi, đón bà, và hỏi bà rằng, ‘Mọi việc đều bình an chăng? Chồng người bình an chăng? Con người bình an chăng?’”

Và đây cũng là phần tôi thích.

43 Khi Ghê-ha-xi gặp bà, ông nói, “Mọi việc đều bình an với người chứ? Chồng người bình an chăng? Con người bình an chăng?”

44 Nàng đáp, “Tất cả đều bình an.” Đứa trẻ đang nằm chết, chồng bà đang kêu khóc, những giọt nước mắt nhỏ xuống trong lòng bà, nhưng, “Mọi việc bình an.” Bà đã đến trước con người có thể nói cho bà biết và chúc phước cho bà, và bà đã có đứa con đó, chắc chắn Đức Chúa Trời sẽ bày tỏ cho người tại sao Ngài

đem nó đi. “Chúa ban cho, Chúa cất đi, chúc tụng Danh Chúa!” Bà muốn biết tại sao.

45 Thế rồi bà đã đến gần và ôm chầm lấy chân Ê-li-sê, và Ghê-ha-xi kéo giập bà lên; để không được đến gần chủ của ông. Và bà đã tỏ ra điều gì không ổn. Và Ê-li đi xuống và làm cho đứa trẻ sống lại, bằng cách nằm trên thân thể đứa trẻ.

46 Và tôi cũng muốn anh chị em nhận thấy đức tin của người mẹ. Bà đặt đứa trẻ trên giường mà Ê-li đã nằm. Tôi muốn anh chị em...

47 Tôi muốn làm rõ ý tưởng của Phao-lô ở đây, theo cách suy nghĩ của tôi. Anh chị em biết đấy, Phao-lô đặt khăn tay, và tạt dề trên người đau ốm và bệnh tật. Tôi không tin Phao-lô không dựa trên lời kinh thánh. Tôi nghĩ đây là nơi ông có được nó. Anh em còn nhớ điều đầu tiên mà Ê-li nói với—với Ghê-ha-xi là gì không? “Hãy cầm gậy ta nơi tay và đi đặt trên thân thể đứa bé.” Người biết mọi thứ người chạm đến đều được phước. Và vì vậy, anh em nhớ, Phao-lô không cầu nguyện trên những chiếc khăn tay. Họ chỉ lấy nó ra từ thân thể người. Đó là đức tin của dân sự.

48 Vì thế, anh chị em thấy, người nói, “Hãy cầm gậy ta và đi (nếu người nào chào người, chớ chào lại) đặt trên thân thể đứa bé.”

49 Nhưng niềm tin của người đàn bà không nằm ở nơi cây gậy đó; mà nó đã ở trong nhà tiên tri. Và bà nói, “Tôi sẽ không lìa ông cho đến khi...Tôi chỉ mạng sống của ông mà thôi, tôi—tôi chẳng hề lìa khỏi ông.”

50 Vậy Ê-li bèn chỗi dậy, và đi theo bà. Vì vậy người đi vào và nằm sấp mình trên đứa bé, đã chết đó, và nó hắt hơi bảy lần và sống lại.

51 Chà, thật là một câu chuyện tuyệt vời đối với cậu bé Ba-ti... Ba-ti-mê này, khi ông còn là một—một—một cậu bé. Ông đã từng thích câu chuyện nhỏ đó biết bao, bởi vì nó là sự sống lại của một cậu bé. Đó là một trong những yêu thích của ông.

52 “Nhưng đó là trong những ngày đã qua rồi,” thầy tế lễ nói với ông lúc này. “Than ôi, đó là những ngày mà Y-sơ-ra-ên có con người vĩ đại, quyền năng; các nhà tiên tri vĩ đại, quyền năng đã bước đi trên đất.” Nhưng các thầy tế lễ đã nói, “Người biết đấy,

Đức Giê-hô-va không cần các đấng tiên tri nữa.” Không chỉ các thầy tế lễ nói thế. Nhưng—nhưng người ta đã nói vậy, “Đức Giê-hô-va không cần các đấng tiên tri nữa. Ngài đã ban cho chúng ta luật pháp, và chúng ta xây dựng nhà thờ, đền thờ, và đó là tất cả những gì chúng ta cần.” Điều đó gần như giống với cách họ tin ngày nay, nhưng Đức Giê-hô-va vẫn là Đức Giê-hô-va và Ngài không thể thay đổi đường lối của Ngài; Ngài là Đức Chúa Trời, và không thay đổi. Bấy giờ họ đã tin rằng đó là—đó là tất cả những gì họ—họ cần.

53 Và vì vậy trong khi ông ngồi đó với giấc mơ ban ngày này, như đã có, suy nghĩ về nó, và đôi mắt mù lòa của ông hướng về mặt trời ấm áp; đột nhiên, ông nghe tiếng lách cách của chân lừa đang đến gần trên—trên con đường rải đá, từ thành Giê-ru-sa-lem đến, những viên đá cuội, đang đến. Như...và ông lắng nghe kỹ, và có người nào đó với đôi chân mang dép chạy phía trước con lừa nhỏ. Và ông biết đó phải là một người giàu có, bởi vì người đi bằng lừa và người cũng có đầy tớ dắt lừa.

54 Thế là ông đứng dậy, biết rằng ông phải kiếm ít tiền để—để sống. Cho nên ông choàng chiếc áo quanh người, và một chiếc áo rách quen thuộc, và chạy ra đường phố, và ông nói, “Tôi muốn xin ít tiền. Sáng nay tôi đến trễ. Ông làm ơn cho tôi ít tiền chứ? Tôi bị mù.”

55 Và chúng ta nghe một giọng nói thô lỗ vang lên, “Hãy tránh ra, đồ ăn xin! Ta là đầy tớ của Đức Giê-hô-va. Ta là thầy tế lễ. Ta đang trên đường đến thành Giê-ru-sa-lem, được hiệp hội sai đi, để ngăn chặn buổi nhóm chữa lành đang diễn ra ở sáng nay ở—ở dưới thành Giê-ri-cô. Ta phải đến gặp các anh em ở dưới đây và thấy rằng điều đó không được tiến hành, có nhiều người. Có một tiên tri giả trong vùng, đấy. Chúng ta nghe...chúng ta nghe Người ở Giê-ri-cô sáng nay, và ta trên đường đi đến. Hãy tránh đường!” Thầy tế lễ. “Và, được rồi, đầy tớ, đi tiếp.” Và con lừa nhỏ lại chạy nước kiệu đi.

56 Thế rồi người ăn xin quay lại chỗ cũ cho đến khi ông tìm thấy tảng đá, ngồi xuống. Ông tiếp tục giấc mơ của mình, và bắt đầu nghĩ, “Ở ngoài đó nơi con đường nhỏ mình đã đứng; cách đây không lâu, tiên tri quyền năng vĩ đại, Ê-li và Ê-li-sê, đã đến,

tay trong tay, bước đi trên cùng con đường đó, tay trong tay, đi xuống sông Giô-đanh. Và sông Giô-đanh đã mở ra lần nữa. Và ở phía bên kia sông, dành cho nhà tiên tri già mệt mỏi này, Ê-li, này có xe Lửa và ngựa Lửa, phân rẽ hai người ở đó, đưa Ê-li về Nhà. Và ông đã thấy, Ê-li trẻ tuổi này...Ê-li-sê đã nhìn lại và thấy chức vụ ở trước ông, những gì được đặt để trước ông. Ông phải bám lấy nhà tiên tri này.”

57 Và tôi có thể hình dung Ba-ti-mê nói, “Ước gì mình có thể sống trong thời đó, và được ngồi ở đây, mình sẽ chạy ra với những tiên tri này, sắp mặt xuống và nói, ‘Ô, hỡi tiên tri của Đức Chúa Trời! Xin cầu nguyện cho tôi, và Đức Giê-hô-va ban lại thị lực cho tôi.’ Nhưng thầy tế lễ nói, ‘Không có chuyện như thế nữa. Chúng ta không có điều đó. Đức Giê-hô-va không chữa lành bằng quyền năng của Ngài nữa. Chúng ta có những bác sĩ và các thứ làm điều đó. Và chúng ta không cần điều đó nữa, vì vậy Đức Giê-hô-va không chữa lành. Đó là của ngày đã qua rồi. Chúng ta chỉ tuân giữ luật pháp. Và chúng ta bị ốm, chết và đi lên Thiên đường, và chỉ có thể. Đó là tất cả những gì chúng ta cần.’”

58 Rồi sau đó ông bắt đầu suy nghĩ, rồi ông nhớ lại. Không hơn năm trăm thước cách chỗ ông ngồi; sau khi dân Y-sơ-ra-ên băng qua và cắm trại, và tất cả được sắp xếp có trật tự, tất cả lều ở khắp nơi, chờ đợi lệnh để tiến vào thành Giê-ri-cô...Có lẽ mỗi tảng đá nơi ông ngồi trên là một tảng đá của—của những bức tường mà Đức Giê-hô-va đã cho nổ tung.

59 Và ông nói, “Chỉ nghĩ về điều đó thôi! Cách đây không lâu lắm, chiến binh vĩ đại, Giô-suê, là đầy tớ quyền năng, vĩ đại của Đức Chúa Trời, đã băng qua sông, trong thời tiết mùa Xuân, đóng trại, ngay trước quân thù. Ngày nọ trong khi nghiên cứu chiến lược của ông để tấn công thành Giê-ri-cô, một buổi chiều, hay buổi sáng trong khi đi dạo bên ngoài, nhìn lên các cổng thành, và thấy nó thật vĩ đại làm sao. Họ có thể chạy xe ngựa trên đỉnh tường thành đó, những con ngựa, chạy sóng nhiều hàng với nhau, quanh cổng thành. Giô-suê đứng ngược nhìn lên. Ông đang đứng dựa vào tường thành, và ở đó có một Người cầm gươm trần của Người đứng đấy. Giô-suê tuốt gươm ra và đến gần Người. Giô-suê la lớn, nói, ‘Người là người của chúng ta hay

Người là người của kẻ thù nghịch chúng ta?’ Người đáp, ‘Không, bây giờ Ta đến làm Tướng đạo binh của Chúa.’ Giô-suê quyền năng bèn ném gươm mình trên đất, và lột mũ sắt ra và sắp mình nơi chân Người.”

60 Người mù Ba-ti-mê nghĩ, “Đó chẳng phải là cách năm trăm thước từ chỗ ta đang ngồi ngay lúc này. Nơi mà Tướng đạo binh quyền năng của Chúa, Chủ Tướng của đạo binh hiện ra, và Giô-suê đã cúi lạy dưới chân Người.Ồ, ước gì mình chỉ ở đó trong những cái lều, bị mù lúc đó, mình sẽ cầu xin Tướng đạo binh quyền năng của Chúa vạn quân xin Ngài cho mình có lại thị lực, và chắc Ngài sẽ làm điều đó.” Ông không biết rằng cũng Tướng đạo binh đó chỉ đang cách ông hơn một trăm thước.

61 Đó là điều làm cho chúng ta thất bại, tối nay. Chúng ta cố đặt mọi sự vinh hiển, và Đấng Christ, trở lại trong cách của thời đại khác. Kinh Thánh nói, “Ngài hôm qua, ngày nay, cho đến đời đời không hề thay đổi.” Ngài thật ở trong tòa nhà này, tối nay, như Ngài đã từng bước đi ở xứ Ga-li-lê hay Giê-ru-sa-lem.

62 Tướng đạo binh vĩ đại đó đã từng bước ra từ nhà Xa-chê, và dân sự đang—đang chờ đợi Ngài ở bên ngoài.

63 Trong vài phút, ông nghe một tiếng ồn, và tiếng ồn có một tiếng nói pha lẫn trong đó.

64 Một người đang nói, “Hô-sa-na đáng ngợi khen đấng Tiên Tri nhưn Danh Chúa mà đến! Đáng ngợi khen Tiên Tri xứ Ga-li-lê, Đây Tớ của Đức Giê-hô-va!”

65 Những người khác nói, “Hãy tránh xa Người đó! Chúng ta không nên có Người này trong thành phố này ở đây.” Và khi họ đi tới, và một số người ném trái cây thối vào Ngài, khi Ngài đi qua cổng thành.

66 Và ông—ông chưa bao giờ nghe điều gì như thế, vì vậy ông nói, “Điều gì đang diễn ra vậy? Tại sao ồn ào vậy? Việc gì đang xảy ra gần đây?” Và dân chúng lấn ép nhau.

67 Sau một lát ông nghe tiếng của thầy tế lễ đó mà đã đi xuống để ngăn cản hiệp hội có buổi nhóm ấy. Ông nghe ông ta nói, “Họ nói với tôi rằng Ngài đã khiến người chết sống lại. Vậy thì chúng tôi có cả một nghĩa địa đầy xác người chết ở trên ngọn đồi đây,

hãy cho chúng ta xem Ngài lên đó và khiến họ sống lại trước mặt chúng tôi.”

68 Nhưng, anh em biết đấy, Ngài hướng về Giê-ru-sa-lem, đi lên đó để chịu khổ hình. Tất cả tội lỗi của thế gian đều đổ lên đầu Ngài, và Ngài sẽ đến Giê-ru-sa-lem để chịu dâng làm của lễ. Và họ chế nhạo và làm trò cười về Ngài; và một vài người trong họ chúc phước cho Ngài, và một số người trong họ nguyện rửa Ngài. Giống như có trong thực tế mọi buổi nhóm mà Ngài ở đó; một số ủng hộ cho Ngài, một số chống lại Ngài. Nhưng dường như ông không hề thấy Ngài phiền hà gì. Ngài chịu đựng để hoàn tất đường lối Ngài. Và Ngài bước đi, một cách đều đều trên đường, khi Ngài cứ hướng đến Giê-ru-sa-lem. Và mười hai môn đồ đi theo Ngài, cố gắng ngăn giữ đám đông. Và một số người đụng Ngài. Và một số người la lớn và làm trò cười chế nhạo Ngài, và—và vân vân.

69 Và đám đông chạy ngang qua ông lão bị mù đó, như chúng ta nói về nhân vật của mình tối nay, và họ xô đẩy ông. Và chúng ta hãy suy nghĩ về một quý bà trẻ trung, xinh đẹp nào đó đi ngang qua, có lẽ có thể là một người chị với Rebekah trong câu chuyện của chúng ta sáng nay, hay đó là một—một tín đồ thật trong Đấng Christ. Và nàng thấy họ xô đẩy ông lão, và thấy ông đã...họ không tử tế với ông. Nhưng nàng là người tin Chúa Jêsus, nên nàng là người tử tế. Luôn luôn vậy. Điều đó được coi là cần thiết đối với người già và những ai có cần. Và người mù già đó bị xô đẩy và nàng cúi xuống đỡ người lên. Nàng...

70 Có lẽ ông nói với nàng điều gì đó như thế này, “Chào cô, nghe tiếng cô, tôi đoán cô là một tiểu thư.”

71 “Vâng, đúng thế. Ông đứng lên được chứ, ông lão? Tôi nghĩ họ có thể làm ông bị đau.”

72 Ông nói, “Tiếng ồn ào của điều—điều gì thế? Những tiếng ồn ào đó ở ngoài đây là gì vậy? Việc gì vậy?”

73 “Ồ,” nàng đáp, “ông không biết rằng Jêsus người Na-xa-rét, Con cháu Đa-vít, ở trong thành này sao? Chính Ngài đang đi qua, là Tiên tri xứ Ga-li-lê. Ông muốn nói ông không biết?”

“Không, tôi—tôi—tôi chưa bao giờ nghe nói về Ngài.”

74 “Thôi được, để tôi kể cho ông nghe những gì đã xảy ra sáng nay trong thành phố. Ông biết Xa-chê, người chủ nhà hàng đó không?”

“Vâng.”

75 “Ông ta hầu như luôn luôn chỉ trích. Vợ ông ta là một tín đồ. Và sáng nay, Xa-chê, trèo lên cây, để nhìn Chúa Jêsus đi ngang qua... Và hết thấy chúng ta biết Ngài là Đấng Tiên Tri. Và khi Ngài đến, Ngài dừng lại và nhìn lên và gọi tên ông là Xa-chê; dù chưa bao giờ ở Giê-ri-cô trước đây.”

76 Ông lão ăn xin lóe lên hi vọng. Ông nói, “Thế thì điều đó ứng nghiệm trong Phục truyền luật lệ ký 18:15, ‘Chúa là Đức Chúa Trời của chúng ta sẽ đẩy lên một đấng tiên tri giống như Mô-i-se.’ Đó phải là Ngài. Nếu là Ngài, bây giờ Ngài ở đâu?”

“Ngài chỉ cách con đường khoảng một trăm thước.”

77 Phải đi ngang qua ông, ông nghĩ. Vì vậy ông bắt đầu la lớn, “Lạy Chúa Jêsus, Ngài là Con cháu Đa-vít, xin thương xót tôi cùng. Xin thương xót tôi cùng, Ôi Con cháu Đa-vít. Khi Ngài đi ngang qua, xin thương xót.”

78 Bây giờ, về mặt thể chất, Ngài có thể không bao giờ nghe thấy giọng nói của ông, vì tất cả sự náo động. Một số ca ngợi Ngài và một số chúc tụng Ngài, và một số nguyện rửa Ngài. Và, sự náo động, Ngài có thể không bao giờ nghe—nghe ông ta.

79 Nhưng Ngài là Lời. Và khi một linh hồn đang kêu khóc; giống như người đàn bà băng huyết, đã chạm vào vạt áo Ngài. Kinh Thánh nói, “Ngài đứng im.” Điều đó khiến Ngài dừng lại. Hãy suy nghĩ về điều đó, chỉ suy nghĩ về điều đó; rằng tiếng—tiếng kêu của người mù đó, một lão ăn xin tầm thường, và với tội lỗi của thể gian và gánh nặng chất trên Ngài, đang đi đến thành Giê-ru-sa-lem để trở nên một của lễ dâng chuộc tội, tuy nhiên tiếng gọi của một linh hồn con người đã làm Ngài dừng lại và đứng yên.

80 Ngài hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi. Một tiếng gọi tối nay, sẽ mang Ngài đến ngay, thật giống như đã xảy ra lúc đó. Thật Ngài vẫn không hề thay đổi!

⁸¹ Tôi nhớ, một đêm nọ đến từ Dallas, Texas. Nó đã xảy ra vài năm trước đây. Tôi đã đáp xuống tại—tại Memphis. Và họ đưa tôi lên đó trong khách sạn nổi tiếng đó, các hãng hàng không đã làm vậy, Khách sạn Peabody. Và họ nói với tôi rằng họ sẽ gọi cho tôi vào sáng hôm sau, để kịp bắt xe limousine, để quay lại máy bay.

⁸² Và tôi đã ngủ ngon suốt đêm; thức dậy vào sáng hôm sau, đã viết một số bức thư, đang đi xuống bưu điện, để gửi thư cho họ. Tôi đi ra ngoài và bắt đầu xuống phố. Và đột nhiên, tôi cảm thấy Điều gì đó đã nói, “Dừng lại, và quay trở lại.”

⁸³ Chà, anh em biết mọi người có được ấn tượng như thế nào. Và tôi đã nghĩ, “Ồ, đó có thể là những gì nó đã xảy ra.”

⁸⁴ Đã đi xa hơn một chút, và Nó tiếp tục nói, “Dừng lại, và quay trở lại.”

⁸⁵ Thế đấy, tôi—tôi đến một góc phố, có một cảnh sát người Ai-nhi-lan ở góc phố đó, và tôi không...Tôi nhìn những cuộn chỉ câu cá và các thứ trong cửa sổ. Và có lẽ tôi đã đứng lâu một chút và ông ấy tỏ ra nghi ngờ tôi đang cố lấy một trong những cuộn chỉ đó, vì vậy tôi chỉ quay lại và bắt đầu đi bộ trở lại. Và khi tôi đi bộ trở lại, nhanh hơn, nhanh hơn, và tôi đi qua ngay khách sạn, và đi xuống con sông, con đường đi xuống. Tôi không biết, tôi đoán tôi có thể tìm thấy nơi này, tối nay. Và tôi đã nghĩ, “Ồ đây khá trễ rồi, nhưng Điều gì đó...”

⁸⁶ Anh chị em có tin vào sự dẫn dắt của Đức Chúa Trời không? Và khi tôi đi dọc xuống, tôi—tôi...Trời đã trễ và tôi biết tôi phải đi vội, nhưng Điều gì đó cứ nói, “Đi tiếp, đi tiếp đi.”

⁸⁷ Và hầu như tôi đã quá trễ để trở lại đáp chuyến bay, tôi nghĩ, “Ồ, mình—mình phải đi theo sự chỉ dẫn này.” Và tôi chợt hát bài hát quen thuộc này, tôi cứ hát với anh em Ngũ Tuần, về:

Họ đang tập trung ở phòng cao,
Và hết thấy đều cầu nguyện nhơn Danh Ngài,
Và được báp têm trong Đức Thánh Linh,
Và năng quyền hầu việc đã đến.

88 Anh chị em đã bao giờ hát bài đó chưa? “Và tôi vui mừng tôi có thể nói tôi là một người trong số họ.” Tôi đang cố gắng lặp lại bài đó, nói:

Hãy đến, hỡi anh em, tìm kiếm ơn phước này
Điều đó sẽ làm sạch lòng anh khỏi tội.

89 Và khi tôi đi dọc theo con phố đó, tôi nhìn, và có một Di Jemina điển hình thuở xưa đứng dựa vào hàng rào nhỏ, và một căn nhà nhỏ, của người da màu, một căn nhà nhỏ, được quét vôi trắng giống như, dựa ra ngoài hàng rào. Bà quần một chiếc áo sơ mi nam buộc quanh đầu.

90 Và tôi vừa thôi hát và bắt đầu bước tiếp. Tôi không biết mình sẽ đi đâu; Ngài chỉ nói, “Cứ đi, tiếp tục bước đi.” Và vì vậy khi tôi đến gần bà ấy, tôi thấy bà rất tươi cười. Và tôi nhìn bà, và quay đầu lại và bước tiếp.

91 Bà nói, “Xin chào, mục sư.” Lúc ấy, ở miền Nam, *parson* có nghĩa là “mục sư.”

Và tôi—tôi đã nói, “Xin chào, dì.”

92 Tôi nhìn lại, và tôi nghĩ, “Làm thế nào mà bà ấy biết mình là một mục sư?” Và tôi không có Kinh Thánh hoặc cái gì cả.

Tôi quay lại. Tôi nói, “Làm thế nào bà biết tôi là một mục sư?”

Bà nói, “Tôi đã biết ông đang đến.”

Và tôi đã nói, “Hầu như là, đối với tôi.”

93 Và—và bà nói, “Ông đã đọc trong Kinh Thánh về người đàn bà Su-nem chứ?”

Tôi nói, “Ồ, vâng, thưa bà.”

94 Bà nói, “Ông biết đấy, bà ấy đã không...bị hiếp muộn, bà ấy không thể có con.”

Tôi nói, “Vâng, thưa bà, tôi nhớ câu chuyện đó.”

95 Bà nói, “Và bà ấy đã hứa với Chúa, và bà sẽ nuôi dạy đứa con ấy cho Chúa, dĩ nhiên.” Và nói, “Ông biết không, tôi gần như là kiểu người đàn bà đó.” Bà nói, “Tôi không thể có con, chồng tôi và tôi.” Và nói, “Tôi đã hứa với Chúa, nếu Ngài ban cho tôi một đứa con, tôi sẽ nuôi dạy nó cho Ngài.” Bà nói, “Ngài đã ban cho tôi một đứa con.” Và nói, “Tôi đã cố gắng hết sức để nuôi dạy nó,

để hầu việc Chúa.” Bà nói, “Nhưng, ông biết không,” bà nói, “nó đã đi theo bạn bè sai trái, và nó đã mắc phải một—một—một căn bệnh truyền nhiễm trong thân thể.” Và nói, “Bác sĩ đã tiêm tất cả các loại thuốc cho nó. Và vô ích,” nói, “máu nó là bốn cộng, bệnh xã hội,” bệnh giang mai. Và vì thế họ nói, “Một phần máu của nó chảy ngược xuống qua tim nó. Tim nó có những cái lỗ trong đó.” Và nói, “Nó đang nằm đấy, hôn mê.” Và nói, “Một bác sĩ đã ở đây, cách đây hai ngày, đã nói, ‘Nó sẽ không bao giờ thức dậy được nữa. Nó đã chết.’”

⁹⁶ Và nói, “Tôi không thể đứng nhìn con tôi chết như vậy.” Và nói, “Sau đó tôi—tôi—tôi đã cầu nguyện cả đêm, ‘Chúa ơi, nếu Ngài định đem nó đi...Ngài cho nó cho con; nhưng con—con—con muốn nghe nó nói rằng nó được cứu, vì vậy con biết mình sẽ gặp lại nó.’” Và nói, “Tôi—tôi đã cầu nguyện, và tôi cầu nguyện lời cầu nguyện như đã nhắc đến người đàn bà Su-nem.”

⁹⁷ Và nói, “Tôi—tôi đi ngủ, và tôi đã mơ một giấc mơ.” Bà nói, “Tôi đã thưa với Chúa, nói, ‘Chúa ban cho con đứa trẻ đó.’ Và nói, ‘Con giống như người đàn bà Su-nem, nhưng tiên tri của Ngài ở đâu?’ Và nói, Ngài phán, ‘Kìa, người đang đến.’ Và tôi thấy một người đội mũ nhỏ màu nâu nghiêng trên đầu, mặc bộ đồ màu xám đỏ, đang đi xuống phố.”

⁹⁸ Và nói, “Đó là khoảng bốn giờ đồng hồ sáng nay.” Bà nói, “Tôi đã đứng đây kể từ lúc ấy.”

Ngài vẫn là Đức Chúa Trời. Ngài trả lời ở cả hai đầu.

⁹⁹ Tôi nói, “Tên tôi là Branham. Tôi cầu nguyện cho người đau. Bà có bao giờ nghe nói đến chức vụ của tôi không?”

¹⁰⁰ Bà ấy đáp, “Không, thưa ông, Mục sư Branham, tôi chưa hề nghe đến ông.” Và bà nói, “Ông vào chứ?”

¹⁰¹ Và khi tôi đi tới để mở cổng, nó là một—một cái hàng rào nhỏ cũ ở đó, và cái cổng có lưỡi cày bắc qua đó, giống như ở Arkansas. Nó cũng chỉ ở bên kia sông, dù sao đi nữa, vì vậy các bạn biết đó là gì. Vì vậy tôi kéo lại cổng và đi vào.

¹⁰² Khi tôi đi vào nhà đó. Tôi đã ở trong các cung điện của các vị vua, ba hoặc bốn vị vua khác nhau; vua của nước Anh, Vua Gustaf của Thụy Điển, nhiều nơi, đi vào và cầu nguyện với họ. Và

tôi đã ở trong một số ngôi nhà đẹp nhất, tôi đoán là, ở Hollywood. Nhưng tôi chưa bao giờ được chào đón nhiều hơn là tôi đã ở trong nhà đó. Chỉ là một căn phòng nhỏ đơn sơ cũ kỹ, hai phòng, nhà bếp nhỏ ở phía sau, phòng ngủ nhỏ ở đây, và một chiếc giường nhỏ dán áp phích. Không có những bức hình nổi tiếng treo trên tường. Nhưng có dấu hiệu ở đó, nói, “Đức Chúa Trời ban phước cho nhà chúng ta.”

103 Tôi đã nhìn, đang nằm đó, và một chàng trai da đen to lớn, trông khoảng mười tám tuổi, một chàng trai to lớn, mạnh mẽ, khỏe mạnh. Và cậu nắm lấy mền trong tay và đang rên, “Ư! Ư!”

Và tôi nói, “Chuyện gì với cậu ấy vậy?”

104 Bà ấy nói, “Nó—nó nghĩ nó ở ngoài biển sâu, hư mất. Và nói, nó cứ nói nó bị ‘lạc mất, ngoài biển sâu,’ và không thể tìm thấy lối ra. Nó nghĩ nó đang chèo thuyền.” Nói, “Nó đã nói như thế trong hai hay ba ngày nay.” Và nói, “Tôi—tôi thật không thể thấy nó chết như thế.” Nói, “Ông sẽ cầu nguyện cho nó chứ?”

Tôi nói, “Vâng, thưa bà.”

105 Tôi đã nói về sự chữa lành. Bà ấy không quan tâm đến điều đó. Bà ấy chỉ muốn nghe cậu ấy nói mình được cứu. Đó là tất cả những gì bà quan tâm, đó là cậu ấy được cứu. Và tôi—tôi đã nói cậu ấy là...

106 Bà ấy bước qua và nâng đầu cậu ấy và kéo cậu dậy, hôn lên má cậu ấy, và bà nói, “Chúa ban phước cho con của mẹ.”

107 Tôi đứng đó nhìn điều đó, và nghĩ, “Vâng, đúng thế, chính là điều đó.” Cho dù cậu ấy đã mang lại sự tủ nhục cho gia đình thế nào đi nữa, cho dù cậu ấy bị bệnh thế nào đi nữa, thì cậu vẫn là “con của mẹ.”

108 Và tôi nghĩ, “Kinh Thánh nói, ‘Người mẹ có thể quên cho con mình bú, nhưng Ta không thể quên người. Người là...’ Thật yêu chúng ta nhiều biết bao! ‘Tên người Ta đã chạm trong lòng bàn tay Ta.’”

109 Bà hôn cậu ấy. Chúng tôi quì gối xuống. Tôi ngồi ở chân giường. Tôi đặt tay trên chân cậu ấy, chúng nóng, nhớp nháp.

110 Và tôi—tôi đã nói, “Dì ơi, dì sẽ cầu nguyện trước chứ?” Và, thưa các bạn, tôi biết bà ấy đã nói chuyện với Ngài trước đó.

Ồ, lời cầu nguyện của bà ấy với Đức Chúa Trời thật là tuyệt vời biết bao!

Rồi bà ấy nói, “Mời ông cầu nguyện?”

Và tôi nói, “Vâng, thưa bà.”

111 Tôi nói, “Lạy Cha Thiên Thượng, con đã trễ chuyến bay ít nhất một giờ rồi. Ngài đã phán bảo con đến—đến đây, và mọi việc cứ xảy ra. Và rồi con không biết đây có phải là nơi Cha muốn con đến, hay không, nhưng đây là nơi con đã dừng lại. Nếu Cha sai con đến để cầu nguyện cho chàng trai này...”

112 Và gần như lúc đó, cậu ấy nói, “Ô, mẹ ơi!”

Bà nói, “Con bé bỏng của mẹ muốn gì nào?”

113 Nói, “Trời đang trở nên sáng lên trong phòng.” Khoảng năm phút, anh đã ngồi dậy trên giường.

114 Tôi lao ra ngoài, tiếp tục đi xuống. Tôi nghĩ, “Ồ, mình chỉ có thể đi xe tắc-xi, chỉ thế thôi, và chờ đợi một ngày, hay đáp chuyến bay khác.”

115 Ngay khi tôi vừa bước vào cổng, trễ hai giờ hoặc hơn nữa, tôi nghe tiếng nói, “Cuộc gọi cuối cùng cho chuyến bay số sáu mươi bảy, đến Louisville, Kentucky.”

116 Điều gì vậy? Điều gì vậy? Sự tế trị của Đức Chúa Trời! Hiểu không? Lời cầu nguyện và đức tin của người đàn bà da màu nhỏ bé đáng thương, tâm thường đó, đã làm cho máy bay hoãn lại và giữ nó ở lại đó. Ngài là Đức Chúa Trời không hề thay đổi có thể ngăn chặn và quay lại với một người ăn xin mù lòa ở—ở bức tường thành Giê-ri-cô. Ngài là Đức Chúa Trời hôm qua, ngày nay, cho đến đời đời không hề thay đổi. Chính đức tin làm được điều đó. Ngài muốn anh chị em tin điều đó.

117 Nhân tiện, khoảng hai năm sau tôi đi tàu lửa ngang qua đó, đang đi, đi trở lại Phoenix. Và, anh em biết đấy, họ tính tiền anh em rất cao cho những chiếc bánh mì сэng-wích, tôi thường cố ra khỏi tàu và mua một ít bánh mì ham-bơ-gơ, một túi đầy, cho đến khi tôi xuống tàu, bởi vì họ bán bảy mươi lăm xu chỉ một miếng bánh mì сэng-wích nhỏ mà được cắt rất mỏng chỉ có một bên. Và—và nó, bây giờ, nó thật tồi tệ. Và tôi—tôi đã nhảy ra ở

Memphis. Và nếu ai đã từng ở Memphis, biết cách tàu lửa kéo lên để quay đầu ở đây. Tôi nhảy xuống và chạy xuống chỗ quầy bán bánh ham-bơ-gơ.

Tôi nghe ai đó nói, “Xin chào, Mục sư Branham!”

118 Tôi nhìn quanh, đây là công nhân đường sắt trẻ đứng đó, đầu ngẩng lên. Tôi nói, “Xin chào, cậu,” định quay đi.

Anh ta nói, “Ông, ông không biết tôi, phải không?”

Tôi nói, “Không, tôi không tin là mình biết.”

119 Nói, “Ông biết mà, ngày nọ ông đã đến nhà tôi.” Và nói, “Mẹ tôi đã đứng ra, và ông vỗ nhẹ vào lưng bà, ướm đầm.”

Tôi đã nói, “Cậu không phải là chàng trai đó chứ?”

120 Nói, “Vâng, đúng vậy.” Anh ấy nói, “Vâng, tôi—tôi là chàng trai đó.” Anh ấy nói, “Tôi—tôi không chỉ được chữa lành,” nhưng nói, “tôi—tôi—tôi cũng đã được cứu kể từ đó.” Vì vậy, đó, chính là điều ấy.

121 Ô, ân điển lạ lùng! Đức Chúa Trời không hề thay đổi, một người ăn xin mù lòa có thể giữ chân Ngài lại, một người đàn bà da đen nhỏ bé, tầm thường có thể làm cho máy bay nán lại. Lời cầu nguyện của bà và đức tin nơi Đức Chúa Trời tuyệt vời làm sao! Bà chỉ tin điều đó.

122 Chúa Jêsus vẫn đứng im. Gương mặt người ăn xin mù lòa đó đã khiến Ngài dừng lại ngay trên đường đi của Ngài. Tôi muốn có vài đêm, để giảng về đề tài đó, “Và rồi Chúa Jêsus đứng yên.” Nhưng Chúa đứng ở đó, phán, “Hãy đưa kẻ ấy lại đây.” A-men.

123 Tôi đã đọc câu chuyện về người mù Ba-ti-mê, ở đây cách đây một thời gian, khi tôi đang đọc lịch sử Kinh Thánh; nó có lẽ là một huyền thoại. Nhưng người ta nói rằng ông luôn tin vào sự chữa lành. Cho dù thầy tế lễ nói gì đi nữa, ông vẫn tin vào điều đó. Nói ông đã có vợ, có một người vợ và một đứa con gái mà ông chưa hề thấy. Nó khoảng tuổi đó lúc ấy, khoảng mười sáu tuổi. Ông chưa bao giờ thấy nó. Những gì ông làm là vì một—một...

124 Anh chị em biết, anh chị em phải có một điều gì đó khác biệt một chút so với người khác, khi anh em đang xin ăn, hay anh chị em không thể thu hút được sự chú ý của nhiều người. Ở Ấn Độ,

họ—họ để một trong những con cầy mangut nhỏ này giết một con rắn hổ mang, và điều gì đó khác mà họ có thể làm để thu hút sự chú ý. Tôi đã thấy một—một con khỉ cầm một cây gậy và vừa đập bóng, qua đường, một cái gì đó khác, để thu hút sự chú ý, sau đó người ta cho họ tiền.

¹²⁵ Người ta nói rằng Ba-ti-mê có hai con chim cu rừng nhỏ sẽ làm, nhào lộn, giống như...qua với nhau, và để giúp vui dân—dân chúng, những du khách, và người ta cho ông tiền.

¹²⁶ Và nói một đêm nọ vợ—vợ ông đau nặng. Và họ kiếm bác sĩ, và bác sĩ nói, “Ba-ti-mê ơi, không thể làm gì được. Bà ấy, tôi không thể chữa bệnh sốt đó.”

¹²⁷ Và người ta nói ông cảm thấy ở vào thế bí, và đi ra khỏi nhà, và nói, “Đức Giê-hô-va ôi, con yêu Ngài. Con tin Ngài. Con không có gì có thể dâng cho Ngài. Con chỉ có hai con chim cu ở đây, là sự kiếm sống của con. Nhưng nếu Ngài để cho vợ con ở lại với con để giúp con nuôi nấng con của con; và con bị mù, và không thấy đường; nếu Ngài để cho vợ con khỏe mạnh để cô ấy có thể giúp đỡ con, con xin hứa với Ngài, ngày mai con sẽ làm một của lễ dâng lớn. Con sẽ lấy hai con chim cu rừng của mình làm của lễ dâng.”

¹²⁸ Ô, người ta nói vợ ông khỏe mạnh lại. Ông đã lấy hai con chim cu rừng đó đem dâng chúng.

¹²⁹ Rồi sau đó, con gái nhỏ của ông bị đau. Cô bé cũng sắp sửa chết, vì thế ông đi ra cầu nguyện lần nữa. Ông thưa, “Lạy Đức Giê-hô-va, con không còn gì nữa, nhưng con có một con chiên.” Và trong thời của họ, con chiên dẫn đường người mù giống như chó dẫn đường bây giờ, họ đã huấn luyện để dẫn đường người mù. Và ông có một con chiên non dẫn ông đến vị trí của mình để ông ăn xin. Ông nói, “Điều duy nhất con còn lại, là con chiên này, Đức Giê-hô-va ôi.” Và nói, “Nếu Ngài chỉ để cho con gái con sống, tuy con không bao giờ thấy được nó, nhưng nó thật là nguồn an ủi vì con có quyền dạy dỗ nó như vậy.” Và nói, “Nó yêu thương con, và con cũng yêu thương nó.” Và nói, “Đức Giê-hô-va ôi, nếu Ngài cho nó sống, con sẽ—con sẽ dâng cho Ngài con chiên của con, làm của lễ.”

130 Rồi con gái của ông đã lành. Và ông trên đường đến đền thờ với con chiên. Và thầy tế lễ đi ra đứng trên ban công, và nói, “Người mù Ba-ti-mê, người đi đâu, sáng nay vậy?”

131 Ông đáp, “Tôi đi đến đền thờ, để dâng con chiên này làm của lễ.”

132 “Ồ,” ông ấy nói, “người mù Ba-ti-mê, người đừng làm thế.” Nói, “Ta sẽ cho người ít tiền, và người đi đến quầy—quầy bán hàng, và mua một con chiên khác để dâng.”

133 Ông đáp, “Tôi không hề hứa với Đức Chúa Trời một con chiên. Tôi đã hứa với Chúa dâng con chiên này.”

134 Ông nói, “Nhưng mà, Ba-ti-mê mù là ơi, người không thể dâng con chiên đó, vì nó là con mắt của người.”

135 Ông nói, “Nếu tôi làm theo lời hứa của mình với Đức Giê-hô-va, thì Ngài sẽ sẵn sàng cho tôi một con chiên cho đôi mắt tôi.”

136 Ông đã có, buổi sáng lạnh lẽo tháng Mười này, một Chiên Con đã được sẵn sàng cho đôi mắt của người mù Ba-ti-mê. Phán, “Hãy đưa người đến đây.” Ngài đặt tay Ngài trên mắt ông, và Chiên Con sẵn sàng của Đức Chúa Trời đã mở mắt ông.

137 Thừa các bạn, các bạn biết đấy, có thể câu chuyện này được nói nhiều hơn về Ngài sẽ bị đóng đinh trên cây thập tự, nhưng chúng ta sẽ nói đến điều đó sau. Anh chị em biết, Chiên Con đó cũng được sẵn sàng cho đôi mắt của anh chị em tối nay không? Cũng Chiên Con đó ở đây tối nay. Đức Chúa Trời đã sẵn sàng. Ngài không có chiên khác, sẽ không bao giờ có chiên khác. Đó là Chiên Con sẵn sàng của Đức Chúa Trời. Anh chị em tin điều đó không?

138 Tôi nhìn đồng hồ, còn khoảng hai mươi phút nữa là đến mười giờ, và tôi đã cố gắng dừng lại lúc chín giờ tối, ra ngoài lúc chín giờ rưỡi, như thường lệ.

139 Nhưng chúng ta hãy cúi đầu xuống trong giây lát. Tôi muốn mọi người nhắm mắt lại và các bạn cúi đầu. Hãy thực sự tôn kính trong giây lát.

140 “Ôi Chúa Jêsus, Con Cháu Đa-vít,” người ăn xin kêu lên, “xin thương xót tôi.” Và ông không muốn im lặng. Ông—ông ấy phải... ông—ông phải thu hút sự chú ý của Ngài. Và anh chị em có tin

tối nay tiếng kêu của chúng ta cũng như vậy sẽ khiến Ngài hiện đến lần nữa không? Điều đó đã xảy ra lúc ấy. Tại sao nó sẽ không xảy ra lần nữa?

¹⁴¹ Bây giờ khi anh chị em cúi đầu và cúi cả lòng mình, tôi muốn kêu lên với Ngài, “Chúa Jêsus ôi!” Đừng gọi Ngài là Con của Đa-vít, bởi vì Ngài không phải là Con của Đa-vít với anh chị em, Ngài là Chúa. “Chúa Jêsus ôi, Chúa ôi, xin thương xót con. Xin mở đôi mắt mù lòa của con. Con nghe mục sư này nói với chúng con tối nay, nói rằng Ngài đã hứa bày tỏ chính Ngài cho dòng dõi Áp-ra-ham, trong những ngày sau rốt, như cách Ngài đã làm với Áp-ra-ham và dòng dõi của ông trong thời đó. Ngài đã hứa điều đó, rằng Ngài là Lời.

¹⁴² “Trong vài đêm vừa qua, con—con đã để ý những việc lạ. Ngài đã phán, trong Thánh Giảng, con biết, 14:12, ‘Kẻ nào tin Ta, cũng sẽ làm việc Ta làm.’ Và người đàn bà đã chạm đến vạt áo Ngài, và Ngài biết bệnh của bà là gì, và bởi vì rằng—rằng bà sử dụng đức tin nhiều như vậy. Ô, để tin Ngài là vậy, đức tin của Ngài vào những gì bà đã làm, Ngài thông báo bà được khỏe mạnh, phán, ‘Đức tin người đã cứu người.’ Và một người mù tại cổng thành Giê-ri-cô, cũng giống như vậy. Một người trèo lên cây vào buổi sáng hôm ấy, cũng đã được tha thứ tội lỗi.

¹⁴³ “Xin mở mắt con, Chiên Con ôi, để con có thể nhận biết rằng con ở trong sự Hiện diện của Ngài, rằng Ngài ở đây. Ngài đã phán, ‘Nơi nào có hai hay ba người nhóm lại nôm Danh Ta, Ta—Ta sẽ ở giữa họ.’ Xin mở mắt con, và thương xót con, Ôi Chiên Con của Đức Chúa Trời.”

¹⁴⁴ Và trong khi anh chị em cầu nguyện điều đó, chỉ cần nếu có người nào còn nghi ngờ trong trí, có nghi ngờ nào ở bất cứ đâu... Chúng ta ngay bây giờ trước thì giờ hầu việc chữa lành lớn. Nếu có nghi ngờ nào về điều đó, xin anh chị em hãy mời Ngài gạt hết vấy ra khỏi mắt anh chị em, hầu cho anh chị em hiểu một cách rõ ràng chứ?

¹⁴⁵ Vài đêm này tôi đã cố gắng, hết lòng, để làm cho anh chị em hiểu điều gì đó, mà Ngài ban cho dấu hiệu cuối cùng của Ngài với hội thánh, trước khi Ngài trở lại với người Do-thái. Nàng Dâu dân Ngoại được kêu gọi.

¹⁴⁶ [Một anh em nói tiếng lạ và thông giải—Bt.] A-men. Bây giờ nếu tôi hiểu đúng, trong khi anh chị em đang cầu nguyện, Đức Thánh Linh đang nói và sau đó đưa ra sự thông giải, Đức Chúa Trời đang thăm viếng anh chị em.

¹⁴⁷ Bao nhiêu người ở đây muốn Chiên Con của Đức Chúa Trời mở mắt mình, hầu cho anh chị em có thể thấy Ngài hiện diện ở đây, giờ này? Mời anh chị em hãy đưa tay lên nói, “Đức Chúa Trời ôi, xin mở mắt con. Xin để tấm màn che của con được cởi bỏ khỏi lòng con, Chúa ôi, để con có thể hiểu được.”

¹⁴⁸ Và bây giờ làm sao Ngài sẽ được biết đến? Làm thế nào chúng ta sẽ biết Ngài? Bởi bản chất của Ngài, những gì Ngài làm, công việc của Ngài. Ngài đã phán, “Ta là Gốc Nho, các người là nhánh.” Vậy thì, nhánh sanh ra trái, không phải gốc nho. Gốc nho tiếp sinh lực cho nhánh. Và nếu nhánh từng sanh ra, hay là một gốc nho sanh ra nhánh, nó có những trái nho ở trên đó; gốc nho kế tiếp xuất ra, hay nhánh nho sanh ra từ gốc nho đó, sẽ có trái nho ở trên. Nếu hội thánh đầu tiên xuất ra từ gốc đó, là một hội thánh ngũ tuần, với mọi ân tứ, nếu gốc đó thật sự sanh ra nhánh khác, người ta sẽ viết một Sách Công vụ khác sau nó. Và đó là những gì họ đã có trong thời của các sứ đồ, và thời đại sứ đồ không bao giờ chấm dứt.

¹⁴⁹ Phi-e-rơ nói, vào Ngày Lễ Ngũ Tuần, “Hãy hối cải, mỗi người trong các người, phải nhân Danh Đức Chúa Jêsus Christ chịu phép báp-têm, để được tha tội mình, rồi sẽ được lãnh sự ban cho của Đức Thánh Linh. Vì lời hứa thuộc về các người, con cái các người, và thuộc về hết thảy mọi người ở xa, tức là bao nhiêu người mà Chúa là Đức Chúa Trời chúng ta sẽ gọi.” Và chừng nào Đức Chúa Trời còn đang kêu gọi, thì vẫn còn thời đại sứ đồ. “Vì lời hứa,” lời hứa giống như nó đã có lúc ấy, “là dành cho các người, con cái các người, và thuộc về hết thảy mọi người ở xa, tức là bao nhiêu người mà Chúa là Đức Chúa Trời chúng ta sẽ gọi.”

¹⁵⁰ Lạy Chúa, xin hãy mở mắt chúng con, và cho chúng con thấy Chiên Con sắm sẵn đó. Ngài đã hứa rằng...rằng Ngài sẽ bày tỏ chính Ngài trong những ngày sau rốt, như Ngài đã làm ở Sô-đôm, khi Con Người được tỏ ra. Chúng con cầu nguyện, Chúa ôi, Ngài

sẽ nhậm lời đó giờ này. Chúng con là con dân của Ngài, Chúa ôi. Chúng con là nho của Ngài.

¹⁵¹ Chúng con không xứng đáng, chúng con không xứng đáng cầu xin điều gì; nhưng nếu chúng con nghĩ về điều đó, thì chúng con sẽ rất nhỏ mọn, chúng con sẽ không tốt đẹp như vậy. Nhưng, lạy Chúa, khi con nhìn lên Đó và thấy có một Chiên Con đã sẵn sẵn cho con, có một Chiên Con đã được sẵn sẵn, thì Đức Chúa Trời không thấy con, Ngài chỉ thấy Chiên Con của con. Và con biết không có gì sai trật với Chiên Con đó. Nó đã được tiếp nhận rồi.

¹⁵² Bây giờ, lạy Chúa, hãy để Lời Đức Chúa Trời bày tỏ chính Nó ở giữa chúng con, tối nay, hầu cho đức tin của Ba-ti-mê này ở đây, mỗi người trong số họ, và những người đàn bà bị mất huyết và bất kể điều gì đi nữa, và nhà Si-môn Phi-e-rơ, và hết thảy những người khác ở đây, mà có sự có cần, những Xa-chê trên cây sung. Xin biểu lộ chính Ngài, lạy Chúa, qua xác thịt con người. Xin để Lời Ngài trở nên sống động giữa chúng con, đêm nay, hầu cho chúng con sẽ biết và thấy rằng Ngài là Đức Chúa Trời. Và xin cho mọi người bị mù được mở ra với sự hiểu biết, Chúa ôi, hầu cho khi buổi nhóm chữa lành lớn này sẽ bắt đầu, nguyện xin mỗi một người đều được chữa lành. Hết thảy những đứa trẻ này, và—và những người chống nạng, và—và bất cứ điều gì không ổn với họ, với những cây gậy trắng của họ, nguyện xin cho họ cũng có thể bước ra đây giống như người mù Ba-ti-mê. Ông đã nhận được thị lực của mình. Xin nhậm lời, Cha ôi. Chúng con cầu xin nhơn Danh Đức Chúa Jêsus Christ. A-men.

¹⁵³ Bây giờ chúng ta đã cầu nguyện. Và bây giờ—bây giờ hãy tôn kính, kính kiềng im lặng, tin. Bây giờ điều gì tôi...Màn kịch nhỏ này, những gì nó xảy ra, nó là sự thật hoặc nó không phải sự thật. Và Đấng Christ hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi. Vậy thì làm thế nào anh chị em sẽ biết Ngài?

¹⁵⁴ Điều gì sẽ xảy ra nếu một người đàn ông nào đó bước ra đây bây giờ với một chiếc áo choàng, râu và tóc giống như họa sĩ vẽ Ngài, những dấu sẹo trong tay Ngài, và huyết chảy ra từ mặt Ngài? Đó sẽ không phải là Chúa Jêsus. Không. Ngài đang ngồi bên tay phải của Đấng Uy Nghiêm; khi Ngài đến, mọi đầu gối sẽ quì xuống và mọi lưỡi sẽ xưng nhận. Vì vậy...nhưng làm thế nào

anh chị em sẽ biết Ngài? Bất cứ kẻ giả hình nào cũng có thể tự vẽ chính họ như thế và hành động giống như thế. Chắc chắn rồi.

155 Nhưng làm thế nào anh em sẽ biết Ngài? Ngài là khi anh chị em thấy bản chất Ngài, Lời Ngài được biểu lộ và thực hiện hoàn toàn chính xác những gì Lời luôn luôn thực hiện, vậy thì anh chị em biết đó là Ngài. Đúng thế không? “Những công việc Ta làm.”

156 Bây giờ, xem đây, anh chị em hãy tin Ngài giờ này. Hãy đến. Đừng để tâm trí mình không hoạt động, như người ta nói. Đừng làm thế. Anh chị em đừng đến với Đức Chúa Trời, một cách bừa bãi. Anh chị em hãy đến với Ngài, một cách sáng suốt, bằng Lời Ngài. Anh chị em hãy mang Lời đến trước mình, và nói, “Chúa ôi, Ngài đã hứa. Con cầu xin Ngài mở mắt con. Xin để đức tin của con làm Chúa Jêsus dừng lại, tối nay. Cầu xin Ngài quay lại với con, và nói với con giống như Ngài...người đàn bà đó, cách đây nhiều năm.” Và anh chị em tin hết lòng.

157 Giờ này, theo như tôi có thể thấy, trong hội chúng, không có người nào mà tôi biết theo như tôi thấy. Hết thấy các bạn là những người lạ.

158 Và đôi khi các bạn nghĩ rằng chỉ có những người này ở phía trước mới nhận được điều đó. Không, không. Cách...Tôi không quan tâm các bạn ở đâu, các bạn chỉ tin. Tôi không quan tâm, ở bất cứ nơi nào trong tòa nhà này. Ngài biết các bạn là ai và các bạn ở đâu.

159 Vậy thì xem thử Ngài hôm qua, ngày nay, cho đến đời đời có không hề thay đổi không, nếu đức tin của các bạn có thể làm cho Ngài dừng lại, giống như Ba-ti-mê đã làm không. Anh chị em không phải là người ăn xin. Anh chị em không phải la lên giống như ông ta. Sự la lên không ngăn được Ngài. Ngài không nghe thấy điều đó. Chính đức tin đã làm Ngài dừng lại. “Đức tin người!” Ngài không nói “tiếng la của người đã cứu người.” “Đức tin người đã cứu người.” Xem đây, “Đức tin người đã cứu người.” Được rồi.

Đáng ngợi khen Chúa thay!

160 Tôi tự hỏi mục sư đó đang ngồi ở đó, người anh cả đã rao giảng trong sáu mươi lăm năm, có giúp tôi một việc không? Được

chứ, thưa ông? Hãy đặt tay trên người đàn bà đang ngồi kế bên ông, và bệnh tim sẽ lìa khỏi bà ấy. Được rồi, đúng đó. Chị tin chứ, thưa chị? Được rồi, chỉ thế thôi.

¹⁶¹ Chị ấy đã chạm vào cái gì? Tôi chưa bao giờ nhìn thấy chị ấy, nhưng nó đã xảy ra. “Nếu các người có thể tin!” Anh chị em tin bây giờ không?

¹⁶² Bao nhiêu người xác nhận Ngài? Mắt chị được mở ra giờ này chứ? Thế thì hãy nhìn Ngài, Ngài tuyệt vời, Đấng Chinh Phục Quyền Năng! Không có gì cả, không tín điều, không giáo phái, không nhà khoa học, hay không điều gì, có thể làm Ngài dừng lại. Ngài là Đức Chúa Trời. A-men. Tôi thách thức bất cứ ai ở đây tin điều đó, rằng Ngài hiện diện ở đây giờ này.

¹⁶³ Bao nhiêu người đã từng nhìn thấy bức ảnh Thiên sứ của Chúa trên báo, mà họ có ở Washington? Ngài đang đứng ngay ở đây tại bục giảng này ngay bây giờ. Đúng! Tôi biết Nó ở đây. Tôi biết điều đó. Tôi không phải là kẻ cuồng tín. Tôi còn lâu mới như thế. Tôi đang nói với anh chị em Lễ thật Kinh Thánh. Anh chị em tin nó và thấy điều gì xảy ra.

¹⁶⁴ Ở đây, tại đây Điều đó lại xuất hiện. Người đàn bà da màu nhỏ bé này đang ngồi ở phía cuối đó, đang nhìn quanh. Thật ra, bà ấy đang chờ đợi ơn từ Đức Chúa Trời. Bà ấy là một nữ truyền đạo, và bà đang cầu nguyện cho Đức Chúa Trời giúp đỡ chức vụ của bà. Đúng thế không, thưa bà? Hãy giơ tay lên, nếu đúng. Tôi chưa bao giờ gặp bà ấy, bà chỉ là một người chưa quen biết với tôi như người đàn bà da màu kia ở phía dưới Tennessee lúc ấy.

¹⁶⁵ Có một người đàn ông da màu đang ngồi đó nhìn bà, hầu như vui mừng khôn xiết vì điều đó. Ông có tin tôi là tôi tớ của Chúa không, thưa ông? Ông tin chứ? Người đàn bà đó đã chạm ông giống như họ đã làm, nói, “Hãy vui về đi.” Không phải tôi kêu gọi ông, nhưng Ngài đang kêu gọi ông. Nếu ông tin điều đó hết lòng, bệnh đái đường của ông sẽ lìa khỏi ông. Ông tin điều đó không? A-men. Được rồi, thế thì ông có được điều ấy. A-men. Ngợi khen Chúa! Chính là điều đó.

Ông ấy đã chạm điều gì? Ông ấy không hề chạm tôi. Ông ấy đã chạm Ngài.

166 Đây, ở đây, một cậu bé da trắng, trẻ tuổi, đang ngồi đây nhìn tôi. Sự ước muốn sâu sắc trong lòng cậu ấy. Tôi chưa hề biết cậu, nhưng cậu đang tìm kiếm phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh. Đúng vậy, cậu. Cậu tin điều đó không? Hãy tin, cậu sẽ nhận được Nó. Cậu tin điều đó không, anh bạn trẻ? Được rồi, anh có thể nhận lãnh Điều đó nếu anh tin điều đó.

167 Đây là người đàn bà nhỏ bé đang ngồi phía sau đây. Bà ấy đang đau khổ. Bà bị đau ở cánh tay trái. Bà đã bị gãy tay. Nó có một chỗ nối ở trên đó, tay trái. Trong cánh tay phải của bà, bà bị viêm dây thần kinh và thấp khớp. Bà sẽ quên điều đó đi. Bà Council, bà tin hết lòng chứ? Bà tin Đức Chúa Trời sẽ làm cho...Bà được chữa lành. Đức Chúa Jêsus Christ làm cho bà được khỏe mạnh.

168 Tôi chưa bao giờ nhìn thấy người phụ nữ hoặc nghe nói về bà ấy, trong đời tôi. Đức Giê-hô-va biết điều đó là đúng. A-men.

169 Đây là một phụ nữ da màu, đang ngồi đây. Chị ấy đang bị biến chứng, nhiều thứ. Một điều, là chị bị bệnh ở mắt. Không phải vì chị mang kính; nhưng mắt chị ngày càng xấu đi, dù thế nào đi nữa. Chị bị viêm khớp. Nếu đúng thế, chị hãy đưa tay vậy. Chị bị đau ở ngực. Đúng thế không? Chị hãy vẫy tay. Chị bị đau dạ dày. Nếu đúng thế, hãy vẫy tay chị. Chị tin Ngài sẽ làm cho chị khỏe mạnh không? Chị tin Đức Chúa Trời có thể nói cho tôi biết chị là ai không? Edna Gerald. Nếu chị tin hết lòng, hãy tin điều đó, và chị có thể được chữa lành. A-men.

170 Anh chị em tin Ngài hôm qua, ngày nay, cho đến đời đời không hề thay đổi chứ?

171 Còn người đàn bà này đang ngồi ở cuối đây, hàng thứ hai ở đây, đang nhìn tôi thì thế nào? Bà ấy bị đau ở chân. Bà tin Đức Chúa Trời sẽ chữa lành chân cho bà chứ? Nếu tin, bà hãy đưa tay lên. Tôi không biết bà ấy, chưa hề thấy.

172 Còn quý cô đang ngồi bên bà ấy thì thế nào? Chị...Hãy nhìn lối này, chị ơi. Chị có tin tôi là đầy tớ của Đức Chúa Trời, với cả tấm lòng không? Bệnh viêm dây thần kinh đã làm phiền chị. Nếu đúng thế, chị hãy vẫy tay. Bây giờ chị được chữa lành.

173 Quý bà đang ngồi bên chị, chị tin điều đó, hết lòng chứ? Chị cũng đang bị đau. Chị tin Đức Chúa Trời có thể nói cho tôi biết chị bị bệnh gì chứ? Bệnh thận. Nếu đúng, hãy vẫy tay.

174 Bà đang ngồi kế bên chị, bà tin không? Bà bị bệnh suy nhược thần kinh, và đau mắt. Nếu đúng thế, hãy vẫy tay.

175 Chị đang ngồi kế bên bà, chị tin chứ, thưa chị? Chị bị bóng che. Chị bị đau dạ dày, đó là ung thư dạ dày. Chị tin Đức Chúa Trời chữa lành cho chị chứ? A-men.

176 Chị tin không? Đôi mắt chị có thể mở ra được và tin rằng Ngài là Con của Đức Chúa Trời chứ? Thế thì, nếu chị tin, hãy đứng trên chân mình và tin nhận Ngài, và tin với cả tấm lòng, rằng Ngài hôm qua, ngày nay, cho đến đời đời không hề thay đổi. “Ồ Chúa Jêsus, Ngài là Con cháu Đa-vít, xin thương xót tôi!”

Xin đừng qua khỏi con, Ôi Cứu Chúa nhân hiền,
 Nguyện nghe tiếng con kêu cầu van khóc;
 Lúc bao người được Ngài kêu gọi mừng vui,
 Xin hãy nhớ đến con.

Ngài là Nguồn an ủi của đời con,
 Con yêu Ngài vô đối,
 Ở trên đời này con có ai ngoài Ngài?
 Hay trên Trời cao duy Ngài có ai nào?

177 Điều gì đã xảy ra? Đức tin của anh chị em, giống như người ăn xin mù lòa, đã kêu Ngài dừng lại. A-men. Anh chị em tin điều đó không?Ồ, không có nhu cầu chữa lành cho hàng cầu nguyện chữa lành. Bao nhiêu người tin rằng mình đã được chữa lành? Hãy giơ tay lên, ngợi khen Ngài! A-men. Anh chị em được chữa lành.

178 Đức Chúa Jêsus Christ ở giữa chúng ta, Đấng không hề thay đổi đó đã bước đi qua Giê-ri-cô, mà biết tên của Xa-chê, đã biết Ba-ti-mê. Cũng Đức Chúa Jêsus đó, trong hình thức của Đức Thánh Linh, ở đây, tối nay, đang làm những công việc giống như Ngài đã làm, chứng minh không thể sai lầm rằng Ngài hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi. Đừng để những tín điều, những hệ thống thần học, và tình trạng nguội lạnh, bóp chẹt anh chị em. Anh chị em ở trong sự Hiện diện của Đức Chúa

Jésus Christ, Đấng được biểu lộ ở giữa anh chị em. A-men. Tôi tin điều đó hết lòng. A-men.

179 Ai tin nhận sự chữa lành của mình, hãy nói, “Ngợi khen Chúa! Con tin nhận điều đó.”

180 Chúng ta hãy hát ngợi khen Ngài. “Tôi yêu Ngài, Tôi yêu Ngài.” Anh chị em yêu Ngài không? “Bởi vì Ngài yêu tôi trước.” Anh chị em yêu Ngài không?

Tôi yêu Ngài,

181 Hãy thờ phượng Ngài trong sự Hiện diện của Ngài. Anh chị em biết Ngài phải ở đây.

...yêu Ngài

Bởi vì Ngài yêu tôi trước

Và đã mua chuộc sự cứu rỗi tôi

182 Đó cũng là sự chữa lành. Đó là một phần của sự cứu rỗi của anh chị em. Anh chị em làm điều đó ở đâu? Trên Đồi Sọ—trên thập tự giá ở Đồi Sọ. Tất cả tấm lòng của anh chị em!

Tôi yêu Ngài, tôi yêu Ngài

Thật sự muốn nói điều đó. Hãy thờ phượng Ngài!

Bởi vì Ngài yêu tôi trước

Và đã mua chuộc sự cứu rỗi tôi

Trên cây Thập tự.

183 Ô, anh chị em có yêu Ngài không? Hãy bắt tay với người nào đó, nói, “Ngợi khen Chúa!” Anh chị em yêu mến nhau, anh chị em yêu Ngài. Chỉ cần quay lại và bắt tay người nào đó, nói, “Ngợi khen Chúa! Ngợi khen Chúa! Chúng tôi vui mừng được ở đây, thưa anh em, vui mừng vì chúng ta ở trong sự Hiện diện của Chúa Jésus.” A-men. A-men. Tuyệt vời! Ô!

184 Phao-lô nói, “Nếu tôi hát, tôi hát trong Thánh Linh.” Chúng ta hãy thờ phượng trong Thánh Linh, lần nữa. Hãy hát trong Thánh Linh.

Tôi yêu Ngài, tôi yêu Ngài, (Ha-lê-lu-gia!)

Bởi vì Ngài yêu tôi trước

Và đã mua chuộc sự cứu rỗi tôi

Trên cây Thập tự.

¹⁸⁵ Ô, anh chị em không yêu Ngài sao? Ngài tuyệt vời không? Hãy hát!

Ồ, kỳ diệu thay, kỳ diệu thay, Jêsus đối với tôi,
Đấng Mưu Luận, Chúa Bình An, Đức Chúa Trời
Toàn Năng là Ngài;
Ô, xin cứu tôi, giữ tôi khỏi mọi tội lỗi và ô nhục,
Kỳ diệu thay là Đấng Cứu Chuộc tôi, ngợi khen
Danh Ngài!

Ồ, kỳ diệu thay, kỳ diệu thay, Jêsus đối với tôi,
Đấng Mưu Luận, Chúa Bình An, Đức Chúa Trời
Toàn Năng là Ngài;
Cứu tôi, ô, giữ tôi khỏi mọi tội lỗi và ô nhục,
Ôi, kỳ diệu thay là Đấng Cứu Chuộc của tôi, hãy
ngợi khen Danh Ngài!

¹⁸⁶ Điều gì có thể xảy ra ngay bây giờ trong Sự hiện diện của Đức Chúa Trời, như thế này?

Tôi từng bị lạc mất, nay tôi được tìm thấy, thoát
khỏi khỏi sự định tội,
Chúa Jêsus ban sự tự do và sự giải cứu trọn vẹn;
Cứu tôi, giữ tôi khỏi mọi tội lỗi và ô nhục,
Ôi, kỳ diệu thay là Đấng Cứu Chuộc của tôi, hãy
ngợi khen Danh Ngài!

Ồ, chúng ta hãy hát như chúng ta muốn nói điều đó!

Kỳ diệu thay, kỳ diệu thay, Jêsus đối với tôi,
Đấng Mưu Luận, Chúa Bình An, Đức Chúa Trời
Toàn Năng là Ngài;
Ôi, cứu tôi, giữ tôi, ô, khỏi mọi tội lỗi và xấu hổ,
Ôi, kỳ diệu thay là Đấng Cứu Chuộc của tôi, hãy
ngợi khen Danh Ngài!

¹⁸⁷ Ô, nó không chỉ làm điều gì đó cho anh chị em, nó còn cạo rửa, bên trong anh chị em phải không? Sự thông công, ô, thật là một cảm giác lạ lùng! Tôi không muốn đánh đổi điều này với tất cả tiền bạc mà anh chị em có thể chất hết lên, mọi thứ khác. Hãy ném nó đi, nhưng xin cho tôi Chúa Jêsus. Ô, chào ôi! Vâng, thưa quý vị. Sự thông công!

188 Ô, thật êm dịu làm sao để bước đi trong đường lối của người hành hương này, nương dựa vào Cánh Tay đời đời, biết rằng Ngài ở đây! Ô, tình yêu đến ở cái nhìn đầu tiên, điều gì đó bên trong chúng ta gọi ra! Ô, điều gì đó giống như một—một...một cái nắp lấy đi khỏi giếng phun, thật sự tuôn trào nước ra; và nó càng tuôn trào, nó càng mát mẻ hơn và tươi mới hơn. A-men. Ô, Ngài thật tuyệt vời! Phải không? Tôi yêu Ngài. Còn anh chị em thế nào? Ô, chào ới!

189 Anh chị em có yêu nhau không? Vậy thì hết thảy anh chị em Giám Lý hãy bắt tay với anh chị em Ngũ Tuần, và anh chị em Báp-tít, và tổ ra thân thiện thật sự. Nếu anh chị em không thể làm điều đó, thì anh chị em không yêu Ngài. Đúng thế. Vì, họ yêu Ngài, anh chị em yêu Ngài; Ngài đã nhận lấy với những cách đặc biệt của anh chị em, Ngài đã nhận người khác, vì thế chúng ta hãy đồng ý với nhau giờ này. Ô, Ngài há chẳng tuyệt vời sao? Chúng ta tin điều đó hết lòng.

190 Ô, chúng ta hãy hát lại bài đó lần nữa, bài thánh ca cổ tuyệt vời này của hội thánh, “Tôi yêu Ngài, tôi yêu Ngài.”

191 Tôi thật sự không nói đủ được điều đó, bởi vì Ngài đã yêu tôi trước. Ngài yêu tôi, một con trai của kẻ nghiện rượu nghèo khổ, bất hạnh, tội nhân đáng thương, mù lòa một cách cố ý, ở trong nơi cặn bã của xã hội, và Ngài đã cúi xuống bởi ân điển Ngài. Tôi không có gì liên quan với nó. Ngài đã chọn tôi. Vâng. Làm sao điều đó có thể được? Làm sao cỏ gai có thể được thay đổi thành lúa mì? Phải nhờ quyền năng của Đức Chúa Trời. A-men. Tôi yêu Ngài. Ô, tôi—tôi cảm thấy thật mộ đạo ngay giờ này, chính tôi. Tôi—tôi—tôi cảm thấy dễ chịu.

192 Tôi biết Ngài ở đây. Chính là Ngài. Ngài đã hứa điều đó. Ngài, Ngài ở đây giữa chúng ta. Tôi yêu Ngài biết bao! Ngài tuyệt vời. Nó làm cho anh em cảm thấy dễ chịu biết rằng chúng ta không phải đoán mò về điều đó. Ngài đây, xác định chính Ngài ngay trong Lời, giống như Ngài luôn luôn có, biến nó thành Ngài; không phải tín điều nào đó, không phải điều gì đó hoang tưởng; nhưng Chính Đức Chúa Trời hằng sống. Ngài bày tỏ chính Ngài như thế nào? Không phải xuống thành Sô-đôm, nhưng với Áp-ra-ham; và bây giờ với Dòng dõi của Áp-ra-ham, theo sau Ngài,

cho thấy chúng ta là Dòng dõi Áp-ra-ham. A-men. Ô, chào ôi! Tôi cảm thấy thật dễ chịu, ngay bây giờ.

Tôi yêu Ngài, (Ồ, thật là cơn mưa phước lành!)

Tôi yêu Ngài

Bởi vì Ngài...

Cứ suy nghĩ đi; trước khi anh chị em yêu Ngài, Ngài đã yêu anh chị em!

¹⁹³ Lạy Chúa Jê-sus, xin ban ơn chữa lành những người này, Cha ôi, để họ có thể được chữa lành, từng người và mỗi người trong số họ. Nhon Danh Đức Chúa Jê-sus Christ, con cầu xin, Chúa ôi, vì sự vinh hiển Ngài. A-men.

...cây Thập hình.

¹⁹⁴ Ô, xin chúng ta hãy cúi đầu giờ này, thật yên lặng, êm dịu. Anh chị em biết, chúng ta chỉ là con cái, dù thế nào đi nữa. Chúng ta là con cái của Đức Chúa Trời. Anh chị em có bao giờ thấy một đứa trẻ ở gần cha mẹ nó không? Cha mẹ đang nhìn nó, đấy. Chúng ta hãy ngậm nga bài đó.

¹⁹⁵ Chỉ thấy Ngài đang đứng ở đây, Trụ Lửa lớn ấy! Ngài phán, “Ta đến từ Đức Chúa Trời; Ta đi về cùng Đức Chúa Trời.” Ngài là Lời đã ở cùng Môi-se trong đồng vắng, là Trụ Lửa. Ngài đã chết trên Đồi Sọ, đã sống lại. Và khi Sau-lơ trên đường đến thành Đa-mách, cũng chính Trụ Lửa đó đã đánh ông ngã xuống; ông hỏi, “Chúa là Ai, lạy Chúa?”

Ngài phán, “Ta là Jê-sus.”

¹⁹⁶ Ngài đến từ Đức Chúa Trời; Ngài đã đi về cùng Đức Chúa Trời. Đã xác nhận với chúng ta bằng chứng cố khoa học, bằng chứng cố của hội thánh, bằng mọi thứ.

Tôi...

Đưa ra điều giống như của Ngài, tuyên bố Lời Ngài. Ngài là đấng thông giải. [Anh Branham ngân nga bài *Tôi Yêu Ngài*—Bt.]

¹⁹⁷ Chẳng phải là một thì giờ tuyệt diệu cho Ngài đến ngay giờ này chăng, hãy nhìn chung quanh và thấy mọi người được đổi thay, rồi đi không? Ngài sẽ đến lúc nào đó.

¹⁹⁸ Bây giờ chúng ta cúi đầu, hát thật chậm rãi. [Anh Branham ngân nga *Tôi Yêu Ngài*—Bt.]

¹⁹⁹ Hãy nhớ, những buổi nhóm thờ phượng vào buổi sáng. Nếu anh chị em là người lạ đây, và không có nhà thờ nào; những mục sư tốt quý này, họ tin cùng một Phúc Âm này nếu không thì họ sẽ không có tôi ở đây. Họ chào mừng anh chị em đến nhà thờ của họ. Xin chúc buổi nhóm ngày mai tốt đẹp, một đêm ngủ ngon giấc tối nay, và rồi trở lại đây vào chiều mai cho buổi nhóm chữa lành.

²⁰⁰ Được rồi. Xin Chúa ban phước cho anh, thưa anh.

ĐỨC CHÚA TRỜI CÓ MỘT CHIÊN CON SẴM SẴN VIE64-0620E

(God Has A Provided Lamb)

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào tối thứ Bảy, ngày 20 tháng Sáu, năm 1964, tại Thính Phòng Thành Phố ở Topeka, Kansas, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Voice Of God Recordings.

VIETNAMESE

©2022 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org